

2) W przypadku twierdzącej odpowiedzi Trybunału na pierwsze pytanie:

- a) Czy zakwalifikowanie środków zakładowych jako użytkowanych dla celów własnej działalności jest wykluczone, jeżeli środki te zostaną przez zleceniodawcę pozostawione do użytku zleceniobiorcy, a konserwacja, włącznie ze związanymi z tym kosztami zostanie przejęta przez zleceniodawcę?
- b) Czy przy przeprowadzaniu kontroli pasażerów na lotniskach, w przypadku, w którym zleceniobiorca korzysta z udostępnionych mu przez zleceniodawcę detektorów metali w postaci bramek, jak również ręcznych detektorów metali i urządzeń prześwietlających, zachodzi użytkowanie środków zakładowych we własnej działalności zleceniobiorcy?

(¹) Dz.U. L 82 z 22.3.2001, str. 16.

Skarga wniesiona dnia 8 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii

(Sprawa C-239/04)

(2004/C 228/39)

Dnia 8 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Portugalii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez M. van Beeka i A. Caeiro, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— orzeczenie, iż Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 6 ust. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, (¹) w wersji zmienionej dyrektywą 97/62/WE z dnia 27 listopada 1997 r. (²), poprzez realizację projektu budowy autostrady, której trasa przecina strefę specjalnej ochrony (SSO) Castro Verde, pomimo wyników badań wskazujących negatywny wpływ na środowisko naturalne i przy istnieniu alternatywnych rozwiązań dla przebiegu przedmiotowej trasy.

— obciążenie kosztami Republiki Portugalii.

Zarzuty i główne argumenty:

Władze portugalskie wykonały projekt autostrady, której trasa (odcinek „Aljustrel – Castro Verde”) przecina strefę specjalnej ochrony (SSO) Castro Verde, pomimo iż:

- badania nad wpływem projektu na środowisko naturalne na wspomnianym odcinku jasno wskazują, iż przebieg przedmiotowej trasy ma znaczny negatywny wpływ na siedemnaście gatunków dzikich ptaków, spośród tych wymienionych w załączniku I do Dyrektywy 79/409/EWG;
- istnieją alternatywne rozwiązania dla przebiegu wybudowanego odcinka, które znajdują się zarówno poza strefą specjalnej ochrony (SSO) Castro Verde, jak i poza obszarami mieszkalnymi miejscowości wskazanych przez władze portugalskie. Alternatywne lokalizacje usytuowane w korytarzu znajdującym się na zachód od strefy specjalnej Castro Verde (SSO), między granicą strefy specjalnej a drogą „IC1”, oddziaływałyby na równinę o niskiej gęstości zaludnienia, w związku z czym dokonanie wyboru którejkolwiek z nich przez władze portugalskie nie spowodowałoby znacznych trudności technicznych ani też dodatkowych wygórowanych kosztów.

W związku z powyższym Republika Portugalii nie spełniła wymogu art. 6 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG. W rzeczywistości, przedmiotowa regulacja upoważnia Państwa Członkowskie do przystąpienia do realizacji planu lub przedsięwzięcia pomimo negatywnej oceny badania wpływu na środowisko naturalne, tylko wtedy, gdy brak jest alternatywnych rozwiązań.

(¹) Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7.

(²) Dz.U. L 305, z 8.11.1997, str. 42.

Skarga wniesiona dnia 8 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-244/04)

(2004/C 228/40)

Dnia 8 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Federalnej Niemiec sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Geralda Brauna i Enrico Traversa, członków Służby Prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, ciężącym na niej na mocy art. 49 TWE poprzez ograniczenie w sposób stały i nieproporcjonalny możliwości oddelegowania w ramach świadczenia usługi pracowników będących obywatelami państw trzecich, w wyniku stosowania praktyki opartej na okólnikach.

2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pracownicy, którzy są obywatelami państwa trzeciego i mają być oddelegowani do Niemiec w celu świadczenia usług potrzebują „wizy pracowniczej” („Arbeitsvisum”), która zostaje udzielona jedynie wówczas, jeżeli pracownik przed oddelegowaniem był zatrudniony w przedsiębiorstwie oddelegującym co najmniej przez okres jednego roku.

Zdaniem Komisji, zarówno praktyka oparta o wewnętrzne polecenia administracyjne, polegająca na uprzednim żądaniu wizy pracowniczej, jak również udzielanie takiej wizy jedynie „pracownikom stałym” („Stammarbeitnehmer”) stanowią nieuzasadnione i nieproporcjonalne ograniczenie swobody świadczenia usług.

dokonywać w ten sposób, że sprzeczne jest z nią unormowanie krajowe, które – tak jak unormowanie będące przedmiotem niniejszej sprawy – dopuszcza zawieranie umów na czas określony z pracownikami w wieku powyżej 52 lat, w przeciwieństwie do zasady wymogu obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia, bez podania obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia?

- d) W przypadku udzielenia pozytywnej odpowiedzi na jedno z trzech powyższych pytań: Czy sędzia krajowy jest zobowiązany do niestosowania unormowania krajowego sprzecznego z prawem wspólnotowym i czy obowiązuje wtedy ogólna zasada prawa krajowego, na podstawie której umowy na czas określony dozwolone są jedynie za podaniem obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia?

(¹) Dz.U. L 175, str. 43.

(²) Dz.U. L 303, str. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Arbeitsgericht Regensburg (Sąd Pracy) z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Gerhard Schmidt przeciwko Sennebogen Maschinenfabrik GmbH

(Sprawa C-261/04)

(2004/C 228/41)

Dnia 21 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Arbeitsgericht Regensburg (Sąd Pracy), wydanego dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Gerhard Schmidt przeciwko Sennebogen Maschinenfabrik GmbH

Arbeitsgericht Regensburg zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- Czy wykładni klauzuli ósmej ustęp 3 Porozumienia ramowego (dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)) (¹) należy dokonywać w ten sposób, że zabrania ona, w ramach dokonania transpozycji do prawa krajowego, pogorszenia sytuacji poprzez obniżenie granicy wieku z 60 do 58 lat?
- Czy wykładni klauzuli piątej ustęp 1 Porozumienia ramowego (dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)) należy dokonywać w ten sposób, że unormowanie krajowe, które – tak jak unormowanie będące przedmiotem niniejszej sprawy – nie zawiera żadnego z ograniczeń w rozumieniu trzech alternatywnych środków przewidzianych w ustępie 1 jest z nią sprzeczne?
- Czy wykładni art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. (²) ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Amtsgericht Breisach (Sąd Rejonowy) z dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie Badischer Winzerkeller eG przeciwko Landowi Badenii-Wirtembergii

(Sprawa C-264/04)

(2004/C 228/42)

Dnia 22 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Amtsgericht Breisach, wydanego dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie Badischer Winzerkeller eG przeciwko Landowi Badenii-Wirtembergii.

Amtsgericht Breisach zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- Czy wykładni dyrektywy Rady z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (69/335 EWG) (¹) w brzmieniu nadanym dyrektywą Rady 73/79/EWG (²) z dnia 9 kwietnia 1973 r. różnicującą zakres stosowania zmniejszonej stawki podatku od spółki kapitałowej, na rzecz niektórych działań restrukturyzacyjnych spółek przewidzianych w art. 7 ust. 1) lit. b) dyrektywy dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, dyrektywą Rady 73/80/EWG (³) ustanawiającą wspólną stawkę podatku od spółki kapitałowej, dyrektywą Rady 74/553/EWG (⁴) z dnia 7 listopada 1974 r. zmieniającą art. 5 ust. 2 dyrektywy 69/335/EWG w sprawie podatków pośrednich od gromadzenia kapitału oraz dyrektywą Rady 85/303/EWG (⁵) z dnia 10 czerwca 1985 r. zmieniającą dyrektywę 69/335/EWG dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (zwana dalej „dyrektywą”) należy dokonać w ten sposób, że zakazem przewidzianym w art. 10 lit. c) dyrektywy niezależnie od wymogów art. 4 dyrektywy objęte są wszystkie czynności wymienione w art. 10 lit. c) dyrektywy?